

Nachtschade

Wim Pollen

Nachtschade

**Uitgeverij Bookmundo
2025**

Eerder verschenen van Wim Pollen:

Verhalen 2016, 2021(mijnbestseller.com)

Biografie van een vriendschap, 2019 (mijnbestseller.com)

Hoarding, verhalen 2021 (mijnbestseller.com)

Kringloop, verhalen 2023 (mijnbestseller.com)

De Ontdekkingen, roman 2023 (boekscout.nl: *niet meer verkrijgbaar*)

Bric à brac, verhalen 2024 (bookmundo.com)

Houd goede moed, autobiografie 2024 (bookmundo.com)

Het universum volgens Donker, roman 2025 (bookmundo.com:
herziene uitgave van De Ontdekkingen)

©colofon: Wim Pollen, 2025

Nachtschade, novelle

Omslagontwerp en illustraties binnenwerk: Yasmina Daoudi

Met dank aan Saskia Pollen voor haar waardevolle adviezen

Afbeelding achterzijde: privéarchief auteur

Drukwerk: bookmundo.com

ISBN 9789403843575

Niets uit deze uitgave mag worden gebruikt zonder toestemming
van de auteur (e-mail: polwi70@gmail.com of Instagram:
[pollenwim](https://www.instagram.com/pollenwim))

Deel 1

We've already said "Goodbye"
Since you've got to go

The Moody Blues, 1965¹

'Ga nou maar,' zei ze, terwijl ze hem afweerde.

Herman was nietsvermoedend bij Maud langs gegaan nadat hij zijn komst telefonisch had aangekondigd. Dat was een gewoonte geworden de laatste maanden. Eerst even bellen en dan op de fiets springen om tien minuten later op de achterdeur te kloppen omdat de kust veilig was. Vandaag was de achterdeur op slot en het duurde lang voordat Maud reageerde op zijn kloppen. De afgelopen zes weken was de kust altijd veilig geweest, want Maud had de relatie met Richard beëindigd en hem de deur gewezen. Daarna had zij hun echtscheiding in gang gezet; met hun wederzijdse instemming, dat wel.

Het drong nauwelijks tot Herman door dat zij nu bij hem hetzelfde deed, de relatie beëindigen. Een beetje lacherig probeerde hij Maud te omhelzen, te zoenen. Hij rook het lekkere vleugje lavendel van haar shampoo.

'Hé, doe niet zo gek. Ik ben nog lang niet klaar met je,' zei hij met zijn lippen in haar hals. Maar zij antwoordde dat zij wél klaar was met hun verhouding, dat zij eindelijk vrij wilde zijn. Ze duwde hem weg en zei nogmaals: 'Ga nou maar.'

Zoals zo vaak vormde zich onmiddellijk een toepasselijk liedje in zijn hoofd. De onmiskenbare klanken van de Moody Bluessong 'Go now' begeleidden hem toen hij met vochtige ogen wegliep. Hij zag de grote officieel ogende enveloppe met het logo met twee driekleurbanieren en een Franse tekst wel liggen op de tafel, maar besteedde er verder geen aandacht aan. Hij haalde zijn fiets van het slot en stapte op.

Uit zelfbescherming ging hij niet naar huis. De stilte daar zou alleen maar uitnodigen tot piekeren. Hij zou zich dingen gaan afvragen. Waarom? Wat heb ik verkeerd gedaan? Is er iemand anders? De verleiding om sms'jes of Whatsappjes te gaan versturen zou zich

¹ zie Bijlage 1: playlist in Spotify

opdringen. En wat Herman per se niet wilde is stalkinggedrag vertonen. Dus zette hij koers naar zijn favoriete platenwinkel in de binnenstad. Altijd druk daar en altijd wel een bekende om samen ergens een kop koffie te gaan drinken, of een biertje. Later die avond kwam het zelfmedelijden alsnog opzetten na een paar biertjes, maar hij wist zich te beheersen en hij viel Maud niet lastig met kleverige berichtjes.

Yesterday
All my troubles seemed so far away
Now it looks as though they're here to stay
Oh, I believe in yesterday

The Beatles, 1965

Die maandag verscheen Maud niet, zoals anders rond lunchtijd, in de kantine op de tiende etage van het ziekenhuis. En ook op de dagen daarna vertoonde zij zich niet. En toen Herman twee weken later op verzoek van een collega een patiënt op Interne Geneeskunde kwam beoordelen vanwege een onverklaarde huiduitslag, trof hij achter de balie een vreemde receptioniste aan.

'Hé hallo, is Maud er niet?'

'Als u mevrouw van der Linden bedoelt, die werkt hier niet meer. Ik ben Tineke de Groot, haar opvolger.'

Hij had zich voorgesteld als de consulent-dermatoloog en zij had hem de zaal gewezen waar de bewuste patiënt lag. Eenmaal terug op zijn eigen afdeling was hij nog niet helemaal gekomen van de verbijstering over de verdwijning van Maud. Hij merkte zijn irritatie op over zoveel geheimzinnigheid. Paul McCartney zong 'Yesterday' in zijn hoofd.

Tijdens het spreekuur op de polikliniek die middag had hij moeite om zijn gedachten erbij te houden en één keer noemde hij de polizuster 'Maud' in plaats van Marijke, haar werkelijke naam.

Het was een hele troost dat hij thuis zijn rode kater Rubor weer aantrof. Al kopjes gevend draaide die om zijn benen heen tot Herman hem zijn gevulde etensbakje had gegeven.

Love on the rocks
Ain't no surprise

Neil Diamond, 1980

Haar huwelijk met Richard bleek een vergissing, zij vond hem weliswaar nog steeds aardig en je kon echt met hem lachen, maar de verliefdheid was al snel gesleten. Het baantje als receptioniste in het ziekenhuis diende geen ander doel dan om te voorzien in haar levensonderhoud. Om haar amoureuze behoeften te bevredigen bleek die knappe dermatoloog een prima oplossing.

Zo was Maud volmaakt tevreden met haar leventje; zij had geen andere ambities dan genieten van het leven. Toen haar het bericht van het overlijden van haar enige zus bereikte, had dat aanvankelijk niet meer dan een rimpeling veroorzaakt in het gladde oppervlak van haar zorgeloze bestaan.

Haar zus was tien jaar geleden naar Frankrijk geëmigreerd om daar het bloemenbedrijf van hun ouders voort te zetten nadat die waren omgekomen bij de vliegtuigramp van de MH17. Sindsdien was het toch al sporadische contact met Maud geheel verbroken; de twee zussen waren volkomen van elkaar vervreemd, hadden elkaar nooit meer gesproken..

Weken later, als donderslag bij heldere hemel, kwam er een aangetekende brief van een Franse notaris. Een grote enveloppe met een protserig logo van twee gekruiste Franse banieren met rondom een Franse tekst. Madame Ilse Boissevin, geboren Chatelin, kinderloze weduwe en enige eigenaar van het bloemenbedrijf 'Château des Fleurs' in Grasse, liet al haar bezittingen na aan haar enige zus madame Maud Chatelin in Les Pays Bas.

Zoals wel vaker had Maud haar spontane ingeving zonder aarzelen omgezet in daden. Alleen waren deze keer de consequenties heel wat vèrdragender dan anders, zoals laatst bij die impulsaankoop van haar nieuwe auto. Ze had de relatie met Herman opeens als te ingewikkeld ervaren en hem zonder uitleg of waarschuwing de bons gegeven.

Echt jammer, vond zij dat, want zij genoot nog steeds van zijn gezelschap, maar zij betwijfelde of hij wel paste, wilde passen, in wat

zij van plan was. Om al te emotionele toestanden te vermijden had zij ervoor gekozen Herman geen uitleg te geven, zodoende hem de kans op een keuze ontnemend. Zij had hem überhaupt nooit het achterste van haar tong getoond. Zij had warempel even geworsteld met spijtgevoelens, maar de stroomversnelling waarin haar leven opeens terecht was gekomen had de aandacht efficiënt afgeleid. Haar baan had zij opgezegd zonder de opzegtermijn in acht te nemen, het verlies van twee maandsalarissen voor lief nemend. Ze had de huur van haar huis opgezegd en de inboedel door de kringloop laten weghalen. En toen was zij in haar nieuwe auto gestapt met als enige bagage een koffer met haar kleding en een etui met haar tekenspullen, om koers te zetten naar het zuiden op weg naar haar erfenis. Niet gehinderd door enig zakelijk inzicht, maar gezegend met een opvallende gelijkenis met de jonge Audrey Hepburn en de perfecte beheersing van de Franse taal. Voor zover er ooit sprake was geweest van Haagse schepen, dan waren die nu allemaal achter haar verbrand.

*I've got you under my skin
I've got you deep in the heart of me*

Frankie Valley and The Four Seasons, 1966

Terwijl hij, met Maud in zijn gedachten, de song 'I've got you under my skin' neuriet in de originele versie van Frankie Valley en The Four Seasons, stelt Herman 's avonds uit zijn omvangrijke beeldcollectie een powerpointpresentatie samen om morgen te gebruiken tijdens de klinische les voor de coassistenten. In een opwelling geeft hij de presentatie dezelfde naam als de titel van het liedje dat door zijn hoofd speelt. Donderdagavond is de afdeling Dermatologie aan de beurt om de wekelijkse nacholingsbijeenkomst voor de plaatselijke huisartsen te verzorgen. Is hij daarvoor ook in één keer klaar.

Als zijn telefoon gaat en een onbekend nummer op zijn scherm verschijnt, besluit hij niet op te nemen.

De dagen daarna werd hij tussen alle telefoontjes door die hij wel beantwoordde, herhaaldelijk door dat onbekende nummer gebeld. Uiteindelijk besloot hij dan toch maar een keer gehoor te geven aan de oproep voordat hij jeuk zou krijgen van ergernis. Met een kortaf 'Leeuwenhoek' meldde hij zich terwijl de klanken van 'Seven year itch' van Willie Nelson door zijn hoofd speelden.

'Ja hallo, je spreekt met Richard van der Linden, de man van Maud. Nou ja, bijna ex-man dan. Ik weet van jullie verhouding, maar daar bel ik niet voor. Weet jij waar Maud uithangt?'

'Eh, je overvalt mij een beetje. Ik heb Maud al een paar weken niet gezien. Zij dumpte mij. Dat kwam als een donderslag bij heldere hemel. Ik weet alleen dat zij sindsdien in het ziekenhuis niet meer is gezien. Zij zegde haar baan van de ene op de andere dag op.'

'Nou ja, haar telefoonnummer is uit de lucht. We hadden vandaag een afspraak bij de advocaat om de echtscheidingspapieren te tekenen, maar zij kwam niet opdagen. Zij had de getekende papieren wel aan de advocaat opgestuurd, maar zichzelf lijkt wel van de aardbodem verdwenen.'

'Het spijt mij, maar ik kan je niet verder helpen. Succes met zoeken.'

'Hé, wacht even, niet ophangen. Ik ga haar als vermist opgeven en dan zou het kunnen dat vroeger of later de politie bij jou terecht komt.'

'Wel ja, maak mij maar meteen verdacht. Ik heb hier allemaal niets mee te maken. Zij dumpte mij, hoor, niet andersom.'

'Wees maar niet bang. Ik wil je alleen maar waarschuwen. Ik weet dat je een eerzame medische specialist bent, boven elke verdenking verheven. Zullen we anders als lotgenoten een keer ergens afspreken?'

Min of meer overdonderd stemde Herman, toch ook nog wel á contre coeur, in met een ontmoeting.

Maud was ingetrokken in het huis van haar zus in Châteauneuf-Grasse.

De kennismaking met de inwonende huishoudster/kokkin Hong Nguyen was aangenaam verlopen en Maud had besloten die aanstelling voorlopig te handhaven net als eerder haar zus Ilse dat ook had gedaan. Hong was een tengere vrouw, bijna een meisje nog, met Aziatische trekken. Heel vriendelijk, mysterieus en ondoordringelijk met altijd een zweem van een glimlach op haar knappe gezicht. Zij was in dienst gekomen bij de ouders van Maud toen die een kleine bloemkwekerij uit de streek hadden overgenomen om toe te voegen aan 'Château des Fleurs'. De Vietnamese ouders van Hong waren beiden werknemer van die kleine bloemkwekerij en na de overname waren zij naadloos in dienst gekomen bij de ouders van Maud. Hong was in Frankrijk geboren en zij was opgegroeid in de streek, dicht bij de natuur met veel belangstelling voor alles wat groeit en bloeit. Haar kennis van kruiden paste zij met succes toe in de keuken. Haar naam betekent 'roos' in het Vietnamees. Zij deed Maud denken aan Tippi Wan, de au pair uit Gooise Vrouwen. Op Mauds vragen over haar zus en hoe of waaraan zij was overleden gaf Hong ontwijkende antwoorden, maar op dat moment viel dat Maud niet op doordat Hong het onderwerp steeds heel behendig wist te omzeilen.

Maud had al vroeg geleerd voor zichzelf te zorgen. Haar ouders verbleven grote delen van het jaar in Frankrijk sinds haar vader zijn bloemenbedrijf had verhuisd van Lisse naar Grasse. Tijdens de schoolvakanties werd het gezin herenigd in Grasse. Daar hadden de meisjes vloeiend Frans leren spreken en schrijven. Dat zij nu personeel in huis had, was voor Maud een ongekende luxe.

De kennismaking met het bedrijf was minder soepel verlopen, althans de bedrijfsleider Auguste Cafard had zich zeer afstandelijk opgesteld; zelfs een beetje vijandig. Cafard was een gespierde man met een gedrongen postuur, de schedel glanzend glad geschoren, op zijn gezicht voortdurend een boze uitdrukking. Hij gedroeg zich heel

bezitterig als het over de bloemkwekerij ging en hij gaf Maud de indruk dat zij niet welkom was.

Het was Maud al snel duidelijk dat het bloemenbedrijf, als toeleverancier voor de parfumindustrie van Grasse, een meer dan gezond bestaan leidde. Ze had voorgesteld in alle geledingen van het bedrijf een periode mee te werken om alle processen te doorgronden en dat had een klein barstje veroorzaakt in het pantser van de stugge Cafard.

Als fitte dertiger met haar innemende voorkomen, haar leergierigheid en haar werklust, had Maud het voor Fransen zo kenmerkende chauvinisme naar de achtergrond verwezen en het acceptatieproces van 'la Hollandaise' in gang gezet.